

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 13.

Den 1. April 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste John Taylor,
afholdt i Salt Lake City den 12. Januar 1873.

(Fra „Journal of Discourses“).

Det var bekjendtgjort her i Ester-middag, at jeg skulde tale ved Aftenforsamlingen, men da Broder George Q. Cannon er her i Staden og uidentvivl vil komme til Førsamlingen, saa vil jeg hellere sidde og lytte til hans Bemærkninger end tale, og det samme tror jeg er mine kjære Tilhøreres Ønske. Derfor, naar han kommer, skal det være mig en Glæde at overlade Tiden til ham, paa det at I kunne have den Fornoelse at høre hans Bemærkninger. Han er her i Dag, men vil snart forlade os igjen. Mig have I derimod Anledning til at høre ostre.

Ieg føler altid en underlig Glæde ved at tale om Ting henhørende til Guds Rige og fremlægge disse for mine Medmennesker, isærdeleshed for de Sidste-Dages Hellige. Min Følelse figer mig, at jeg har min Lod tilhælles med dette Folk, med hvilke jeg håber at være i

Samfund ikke alene for Tiden, men ogsaa for Evigheden. Herrens Evangelium, som er blevet os givet, har udfoldet Principer med Hensyn til det evige Liv, der være ganse og aldeles ukjendte for os tidligere. Det har bibragt os en uomstodelig Bished angaaende vor fremtidige Livsverelse; og vi ere bestandig i Besiddelse af en fast Overbevisning, saalænge vi leve i Overensstemmelse med Herrens Bud og Besalinger. Vi have Kundstabben for os selv angaaende Sandheden af vores Kærdomme, paa hvilke vi have en ubetinget Tro, fordi vi have adlydt Evangeliet og ere derved ifølge Skriftenes Ord komne i Besiddelse af den Hellig-Aand; og denne Aand har den samme Virkning nu som fordum; thi den forklarer Herrens Villie og Handlemæade til Enhver, som annammer den, og aabenbarer til dem, i hvilket Forhold de staar til hverandre indbyrdes, til deres Skaber

og til hans Kirke og Rige baade i dette Liv og det tilkommende. Overbevisningen herom er grundet paa, at vi ere indgaaede i en evig Pagt.

De Pagter, som Verdens Mennester indgaa paa, ere i Almindelighed af en sorgjængelig Natur og henøre kun til denne Tilværelse. Naar dette Liv er ophort, da ere ogsaa de gjensidige Betingelser udslettede. Vore Pagter ere derimod af en anden Karakter. Vi slutte Forbund med vor himmelste Fader for at tjene ham i Trofasthed, medens vi ere her paa Orden, og af denne Grund ere vi overbeviste om, at vi ville komme i Samfund med ham i Himmelne. Idet vi ere indgaaede paa saadanne Betingelser, sole vi, at der er visse Ting og et vist Ansvar, der paahviler os, og som vi ere forbundne til at sætte i Udførelse. Herren har paalagt os visse Pligter med Hensyn saavel til vor Slægt som til den afdøde og tilkommende Slægt. Vor Religion er ikke grundet paa Principer, der ene og alene angaa vor egen Person; men idet vi ere komne i Besiddelse af Guds Aaland, sole vi en levende Interesse for Andre's Velserd.

Det vilde blive meget haardt for Mange i vore Dage at gaa ud i Lighed med Apostlerne fordom og prædike Livets Evangelium for Menneskeslægten — uden Bung eller Tasse — blot stolende paa, at Herren vilde sørge for deres Ophold. Eldsterne i denne Kirke have derimod aldrig anset det som noget Uoverkommeligt at følge denne Lovebane. Inspirerede af Herrens Aaland nære de de samme Følelser som vor Fader til den menneskelige Familie. De have det inderlige Ønske at belære, velsigne og lede Menneskene saamt opmuntre dem til at vandre paa Livets Bei. Gud har nedlagt saadanne Følelser i sine Ejeneres Hjerte; de udstromme fra ham og ere en Del af hans

Natur. Og efter som de Eldste ere paa-virkede af den Hellig-Aaland i deres Handlinger og Foretagender, saa ere de ogsaa mere eller mindre i Lighed med vor himmelste Fader, der er fuld af Kjærlighed og Barnhjertighed, og „som lader sin Sol opgaa over Ønde og Gode og lader det regne over Netsærdige og Uretsærdige.“ Dersor, naar vi ere blevne bekjendte med disse Principer, saa er det vort Ønske at bekjendtgjøre dem for vore Medmennesker. Jeg kan se ikke saa Faar tilstede i denne Forsamling, der have vandret Hundrede af Mile — og jeg kan sige for min Del, at jeg har reist Tusinder af Mile for at forlynde Evangeliet paa den samme Betingelse, som Disciplene havde i gamle Dage — nemlig at sætte vor Lid til Herren angaaende vort timelige Ophold, medens vi prædikede det evige Livs guddommelige Principer for Folket. Verdens Mennester sætte i Almindelighed ikke saa megen Pris herpaa; men hvad gjør dette til Sagen, Principerne ere de samme alligevel.

Herren er god, barmhjertig og naadig mod Menneskeslægten. Han foder og klæder Enhver i Lighed med Lilerne paa Marken og Fuglene i Lusten. Han har Omsorg for dem, men de forstaa ikke at stattere denne hans Godhed. Tusinder og Millioner af den menneskelige Familie synes neppe at kunne forstaa, at Herren har det Mindste at gjøre med dem, eller at de staar under noget Ansvar eller i nogen Forpligtelse til ham. Ikke desmindre, som en Fader, der er fuld af Godhed og Kjærlighed, nærer han hengivne Følelser for sine Børn og onster at fremme deres Lykke og Velvære, ja at frelse og ophoje dem i hans celestiale Rige, dersom de ville vise Lydighed til hans Love.

Vi forstaa disse Principer og lade dem styre og lede os uden Hensyn ti-

Andres Tanker og Følelser; thi vi vide for os selv, at Herren har talt fra Himmel. Jeg har den Overbevisning, hvad enten nogen Anden har den eller ei, at Gud lever, og denne Kundstab har jeg erholdt formedelst Lydighed til Evangeliet, som er aabenbaret i disse sidste Dage. Jeg ved ogsaa, at Alle og Enhver uden Forstjel kan komme i Besiddelse af denne Kundstab, forsaavidt de ville adlyde Frelningsbudskabet og undergive sig sammes Principer. Dersor, naar jeg og mine Brodre ere udgangne blandt Nationerne for at forlynde Jesu Kristi Evangelium, da have vi lært dem noigtigen de samme Ting og Lærdomme, som Frelseren og hans Apostle berørte deres Medmennesker om i gamle Dage. Kristus besalede sine Disciple at forlynde Evangeliet for alle Nationer, og Forjættelsen var, at „Enhver, som troede og blev dobt, skulle blive salig; men den, som ikke troede, skulle fordommes“. Han sagde endvidere: „Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drukke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes“ (Mark. 16, 17, 18). Med andre Ord; de skulle erholde den Hellig-Aland, og denne Aland skulle oplyse dem om alle Ting angaaende Herren og lade dem se samme.

Jeg har gaaet ud blandt Nationerne og lært dem de samme Principer, som Disciplene forlyndte forдум. Naar Folket har spurgt mig om, hvad de skulle gjøre for at blive salige, har jeg sagt: „Omvender Eder og lader Eder dobe i Jesu Navn til Eders Synders Forladelse, og I skulle annehmen den Hellig-Aland“. Nogle ville maaske spørge: „Hvad er dette?“ Noigtigen det samme som det

var i de tidligere Dage. Denne Aland bevirker de samme Resultater nu som den gang, da Frelseren og hans Apostler vare paa Jordens. Dersom dette ikke er saaledes, da er jeg en falsk Lærer. Dette har altid været min Proklamation, hvorsomhelst jeg har vandret; og denne Paastand kan ikke gjendrives. Jeg har havt de samme Følelser som Moses var i Besiddelse af, dengang han ledede Israels Born til Kanaans Land, hvilket Emne vi have hørt Broder Pratt berøre i denne Estermiddag. Herren sagde, at han var uvillig til at lede Moses og Israel, fordi de bare haardnakede og opørreste; men Moses anraabte ham og sagde: „Dersom dit Ansigt ikke gaar med os, da lad os ikke fare op hersra.“ Og hvis ikke jeg kan have en Religion, som Herren vil opholde med sin Hellig-Aland, da er den af intet Gavn til mig. Det jeg har fortalt disse Grundsatninger og Principer, har jeg bestandig haft Tillid til min Skaber. Jeg ved paa hvem jeg tror og forstaar, at Herren er ved Koret og at han leder, bevarer og styrer alle Afsæder med Hensyn til sit Folk.

Hvad har bragt Eder, Sidste-Dages Hellige, hid? Evangeliets sande Principer have bragt os hertil. I have maaske hørt dem forlyndte enten i England, Skotland, Irland, Frankrig, Danmark, Norge, Sverige, Tyskland eller paa andre Steder paa Jordens; og det er uden Forstjel, hvor I have hørt dem, I have troet Vidnesbyrdet. I have nydt den samme Undervisning, som jeg allerede tidligere har omtalt. Og jeg har hørt Folket prise og takke Herren i disse forskjellige Sprog, fordi han i sin Raade sendte dem Evangeliet og meddelte dem de evige Sandheds Principer. De vidste formedelst den samme Aland, som havde sjænket os Kundstabben, at Evangeliet var Sandhedens

Budstab, og de bare deres Vidnesbyrd om samme. Dette er Aarsagen til de Helliges Indsamling til dette Land.

I have i Dag hørt, at Broder Pratt har omtalt Israels Indsamling, og at Herren vil tage En af en Stad og To af en Slægt og føre dem til Zion. Kom I hertil af den Grund, at I an- saa dette Land som et godt Opholdssted fremfor andre Lande? Nei! Var det fordi I havde Slægt og Venner her, eller var det fordi I fandt noget særdeles Onse- ligt i timelig Henseende, at I kom op til disse Egne? Nei, aldeles ikke! Det var ene og alene, fordi at Herren havde bestemt det, og grundet paa, at den Hellig-Land, hvem I have annammet, indplantede det Onse i Eders Hjerte at komme hertil og samles med Eders Sø- stende. Den hellige Skrift siger: „Og jeg vil antage Eder igjen En af en Stad og To af en Slægt, og jeg vil føre Eder til Zion. Og jeg vil give Eder Hjørder efter mit Hjerte; og de skulle føde Eder med Kundstab og Forstand“.

Mange af Eder visste neppe, hvorfor I stred og besværede Eder for at tilveie-bringe Midler til Eders Reise hertil. Eders Søstende, som allerede tidligere vare komne hid, blev paavirkede af den samme Aand til at yde Eder Bistand og hjælpe Eder i at bestride Reiseudgifterne. Før Jernbanen blev færdig, blev der aarlig sendt omtrent fem hundrede Transportvogne til Befordring af vores Søstende, der ønskede at komme herop. De, som vare adsprettede gjorde hvad de kunde, og de, der vare Indsamlede, gjorde ogsaa deres Pligt; og Folgen af denne for-enede Bestræbelse er: at Tusinder ere ind-samlede til dette Land i Dag, som ikke vilde have fundet Sted, om ikke denne gjensidige Samvirken havde haft sit Sæde blandt os.

Nu opstaar derpaa et Spørgsmaa:

hvaad ere vi her for? „Aa,“ sige Nogle, „vi have et udmærket godt Land her“! Ja dette er sandt nok; men i hvilket For-hold staa vi til Landet? Vi droge ille hertil for at finde Guld og Sølv; thi største Delen af os blev bosatte her, forend disse ødle Metaller blevne opdagede. Jeg kom til denne Stad, forinden det var bekjendt, at der fandtes Guld i Kalifornien. Vi nedsatte os heller ikke her, fordi dette Sted var saa fjont og saa indbydende; thi da vi ankom til dette Territorium, var det et Opholdssted for vilde Indianere, Ulve, Bjørne og alle Slags andre blodtorstige Skabninger baade af Dyr og Mennesker. Tilsige var Landet goldt og usrugtbart, saa det var ikke de timelige Fordele, der lokkede os hid. Og for at komme hertil, maatte vi anlægge Veie og bygge Broer; og da vi havde taget vort Opholdssted her, havde vi hverken Haver eller Bingeaarde, som vi nu have, men vi maatte anlægge samme, opdyrke Marken, bygge voore Huse og kort sagt, indrette os paa det Bedste i dette assides liggende Land. Vi maatte til at opmøge Skjorteærmerne, drage op paa Bjergene for at hugge Sommer og siden føre det ned i Dalerne, hvor vi saugede det til Bræder med voore egne Hænder. Jeg har med mine egne Hænder ikke sauget saa saa Bræder og Plan-ker, og George Q. Cannon har hjulpet mig. „Hvad,“ siger En, „maa I, der ere Kirkens Autoriteter udføre saadan haardt Arbeide?“ Ja vi sauge og udføre vort Arbeide; og jeg vilde stamme mig, dersom jeg skulle være afhængig af Andre for min Levevei.

Jeg haaber, at Herren vil bevare mig fra en saadan Skæbne; og jeg vil sole inderlig Taknemmelighed til ham, dersom han i Fremtiden vil hjælpe mig i at virke for mit eget Livsophold. Jeg erindrer en Gang for mange Aar siden,

t jeg var nede i Tooele. Vore Søskende dernede bad mig snart at komme tilbage og prædike for dem. De sagde endvidere, at de vilde gøre mig en Foræring af nogle Høns, Mel, Flest og mange andre Ting, som jeg ikke nu kan ihukomme. Jeg sagde til dem, at jeg var dem meget forbunden for deres Godhed; men paa samme Tid, jeg ønskede helst at være uafhængig af Andre for min Fode. Dette er min Anstuelse, og jeg tror mine Brodre billiger den. Her er Broder Woodruff; han har reist paa Mission ligesaa meget som jeg og hvad Tid, Uafhængighed og Arbeide angaaer, saa vil jeg sætte ham ved Siden af, hvilken som helst Mand i Territoriet.

Altssaa, vi ere komne til det Resultat, at det var ikke timelige Fordele, der vare Bevæggrunden for vor Komme til dette Land. Der gaves ingen Huse, da jeg og Broder Woodruff kom hertil, og førend vi havde Tag over Hovedet, maatte vi først bygge et. Det var et aldeles øde og tomt Sted; og det, som vi ønskede til vor Bekvemmelighed og Livsfornodenhed, maatte vi først med vore Hænder frembringe. Vi anlægde Frugthaver, plantede Blomster, saaede Sæd og udforde Alt, som var nødvendigt til vort huslige Behov. Jeg har Træer i min Have, der ere Frugter af det Fro, som min Hustru plantede, da vi nedsatte os her. Tourister og Reisende, som komme hertil sige: „I have i Sandhed en smuk By her!“ Ja, det er sandt, vor By er ikke til at klage over. „Hvor herligt er den ikke anlagt og hvilke behagelige Vandstromme gjennemstjøre ikke Staden!“ udtryde Mange. Dette er godt; men det var ikke saaledes, dengang vi kom hertil. Vi have gravet Vandløbene og udforde Alt, som nu for Tiden er tilstue paa dette Sted.

„Men hvad er Aarsagen til eller

Hensigten med Eders Indsamling?“ spørge Nogle. Den er den samme som Profeten har forudsagt for Tusinder af Aar siden. I erindre, at Broder Pratt talte om, „at de skulde flyve som Duerne til deres Binduer.“ Og medens jeg hørte paa dette, sollte jeg mig meget opbygget og tænkte, at vi bare iførd med at opfylde denne Profeti. Jeg tænker, at nogle af os, saavel de Gamle som de Unge, sommetider forglemme den Tilstand, hvori vi vare, førend vi kom i Evangeliet; thi vi forspilde den kostbare Tid i Letsindighed og Narreværk. Jeg kan ikke sige, at denne Fremgangsmaade er saa almindelig og onster heller ikke i denne Aften at finde Keil ved Nogen; thi jeg føler Glæde over at se saa Mange, der ere nidsjære i sine Pligters Udsørelse, saasom i at virke for Søndagsstolernes Fremme, samt i at bevise Godhed og Velbillie mod hverandre indbyrdes. Mange af vore unge Brodre og Søstre virke til disse gode Egenskabers Udsørelse. Men ille saa Faar ere tankeløse, glomsomme og ligegeyldige med Hensyn til Herren og de Pligter samt det Ansvar, der paahvile dem. Og jeg nærer Frygt for, at disse i mange Henseender ikke hjende Hensigten med deres Tilværelse.

Mange Fremmede bo her iblandt os, som vi benævne „Géntiles“. De have deres Ideer, Fejeler, Systemer og Anstuelser med Hensyn til Gudsbyrkelsen, og vi have vore. Ønske vi at strides med dem? Nei, det være langtfra! Jeg vilde af al Magt beskytte hvilken som helst Religionssekt her i Territoriet, og Ingen burde bruge sin Indflydelse til at forbyde Enhver fri Religionsøvelse. Skulle vi beskytte den episkopale Kirke? Ja, Methodisterne, Presbyterianerne, Katholikerne og hvilket som helst Parti paa Jorden. Jeg vilde tage dem alle under min Beskyttelse. Dersom vor himmelske Fader kan være

overbærende med Folket, saa kan ogsaa jeg. „Altfaa, ifolge dette Deres Udsagn, vil De ikke forfolge Nogen for hans Religionens Skyld?“ spørger En. Nei, aldeles ikke! Dette bliver en Sag mellem dem og Herren, og de have deres fulde Ret til at dyrke Herren ifolge deres egen Samvittigheds Vydende. De ere berettigede til at nyde deres Privilegier af os i det fuldeste Maal, hvad enten de tjene Gud eller ikke. Ingen Mand og ingen Sidste-Dages Hellig, forsaavidt hon har en hæderlig Karakter og hender sit eget Jeg, vil kæmpe imod eller underkue en anden Gest, der ikke er af hans Anstuelse. De kunne tjene Herren om de ønske det, og de kunne lade være om de foretrække det, alt efter deres eget Behag. Da have vi vore Rettigheder; og disse ere til at beskytte Folket, ja Enhver baade med Hensyn til — Socialisme, Moral, Religion, Politik samt i enhver Samsundsstilling for at bevare en god og sund Tilstand i Statens Midte; og Ingen har ret til at indblande sig i andre Samsunds Afsærer.

Praester og Redaktører tale, strive og sige, at naar „Civilisationens Bolger“ rulle ind over Utah, ville Sagernes Gang faa en anden Bending. Folket vil efter deres Formodning blive mere dannet og mere forstået i deres Sæder samt blive i Lighed med dem. Dette er Verdens Anstuelse om os; men deres Civilisation er ikke meget behagelig. Disse „Bolger“ bringe alt Andet med sig end saadanne Egenstaber, der ere til at fremme Menneskedens Lykke og Tilsredshed. Vi have ingen stor Sympathi for Kortspil, Horeri, Drunkenstab og mange andre vederskyggelige Laster, dersom disse have været blandt de Egenstaber, som „Bolgerne“ have styrlet op til os. Vore Medmennester finde Fejl ved os, fordi vi have flere Hustruer og Born end de have, og

forsøg vi beskytte Dyd og Kysthed, hvis Aarsag de onste at indsøre deres egen Daarlighed iblandt os.

Vort Ønske er, at Verden vil beholde sin Civilisation hos sig selv; vi føle ingen Altraa til at nyde dens „Blessignelser“. Intet af denne Slags er udsprungen fra os. Vi kom hertil paa det vi kunde blive rene for saadanne Egenstaber og for at frygte og tilbede Gud i Land og Sandhed ifolge de Principer, som han har aabenbaret til os.

Den hellige Bibel siger: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanstelige Tider være at forvente. Thi Mennescene skulle være egenhærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utalnemmelige, vanhellige, uljærlige, usorligelige, Bagtalere, umådelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremsusende, opblæste, som mere elste Belyst, end de elste Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft“. Dette er en særegen Optegnelse over alle de Egenstaber, som Mennescene skulle være i Besiddelse af i de sidste Dage. Ikke desmindre, jeg tror ikke I behøve at gaa ret længe blandt vore Reformatorer — de, der have besluttet, at reformere og fornye os —, forend I ville finde Størsteparten af disse Egenstaber karakteriserede iblandt dem. Ere de egenhærlige? Ja, der er ikke saa Faa, som kunde onste at tilrane sig vore Giendele uden at betale Noget for dem, dersom de havde Magten. Ere de pengegjerrige? Ja, vi have mange Exempler herpaa.

Dengang Buchanan havde begyndt sit Angreb paa os, da havde han tillige med hans Medhjælpere lagt Planen saaledes, at Denne skulle have dette Etablissement og en Aanden et andet osv. Det, som horte os til, havde disse Mænd delt imellem sig; men det gik ikke ganste efter

Ønske; dog paa samme Tid, Skylden laa ikke hos dem, thi de havde den bedste Billie og Følelse, som kunde existere. Hersser der Overmod? Gives der noget Præleri, nogen Stolthed og Indbildshed omkring os? Det er ganske uden Forfjet, hvor I gaa, saa ville I se Drenge voxe op, der ere fulde af Hovmod, Skamloshed og Uartighed. De nyde i Almindelighed Navn af det „unge Amerika“. Ja de ere nogle sjonne og forhaabningsfulde Exemplarer, der ville blive nogle fine „Karle“, naar de have naaet Mands Modenhed! Ikke saa saa af denne Kaliher komme herop, hvis Aarsag vi ere blevne godt belyjede med dem. Hvorledes er Verdens Føleser med Hensyn til Ulydighed mod Forældre? „Tror Du jeg bryder mig om, hvad Fader og Moder siger?“ er Ungdommens Lozen nu til Dags. „Seg er gammel nok til at gjøre, hvad jeg selv behager,“ siger En. Profeten har klart og tydeligt forudsagt, at saadant skalde ske; og det, som vi høre og se, er Opsyldelsen af denne Mands Ord.

Hvad Slags Folk skalde det være, som skalde være i Besiddelse af alle disse Egenskaber? De skalde have Gudfrygtigheds Skin, mange af dem skalde være fromme, gaa med lange Ansigter og holde lange Bonner. Jesus, medens han var paa Jorden, beskyldte Nogle for at være Mand af denne Slags, og disse, sagde han, skalde være under den største Fordommelse. Hersser der Uørighed nu til Dags? Ja, thi dersom en Mand laaner af en anden, saa vil denne have Pant, fordi han i modsat Falder nærer Frygt for, at han skal blive bedragen. Menneskene have ingen Tillid til hverandres Ord. Jeg vilde ikke give det Mindste for en Mand, hvis Ord ikke vare mig en Borgen for Opsyldelsen af hans Løfte. Der er Intet ved en saadan Person, som man

ikke kan stole paa. Ikke desmindre, dette er de Egenstaber, der have deres Sæde blandt Slægten i de sidste Dage, som forudsagt ved Profeterne. Folket gjør Løster, uden den mindste Tanke paa at ville opfyldse dem. Deres Ord have Intet at betyde, og deres Ærlighed er foruden Grundbold.

Dette er Tilstanden i Verden; og jeg omtaler disse Ting til Velcreelse og Kundskab for mine Søskende. Men, ere vi fri for alle disse Ønder? Nei, ikke paa langt nær, desværre! Dog mit Ønske er, at saadanne Egenstaber ikke findes i vor Midte. Jeg vilde ønske, at der var mere Ærlighed, Dyd, Besedenhed, Sandhed samt mere af flere andre Goder, der tjene til at opfoje og forædle den menneskelige Familie. Jeg anfører disse Ting, som en ligefrem Fornedrelse for Mennesskægten; og dersom disse findes blandt de Sidste-Dages Hellige, da er det den mest strigende Skam og Vancre for os; thi dersom der gaves noget Folk paa Jorden, som var ærligt, bestedent og trofast, saa burde det være os, det være uden Hensyn til Tid, Sted eller i hvilken Omstændighed, vi vare stillede. Dog dersom vi sige Noget, da burde dette være forbunden med ligesaa megen Ordholdenhed som om vi skalde svørget til samme. Dog til samme Tid, dersom en Mand ikke besidder Ærlighed hos sig selv, da er det umulig at meddele ham samme. De Hellige skalde stamme sig ved at fostre saadanne Egenstaber og paa denne Maade vancre de Principer, som Herren har aabenbaret til dem. Jeg berorer disse Emner som en ligefrem Advarsel til Eder.

Herren har bragt os hertil, paa det vi kunne blive opmuntrede og berørte i korrelte Principer og Lærdomme, der ville lede os paa Saliggjørelsens Sti. Kom vi til denne Egn for at erholde en Reli-

gion og derpaa berede os for Døden? Nei, paa ingen Maade. Jeg nærer ikke den mindste Fortjærlighed for Døden. Jeg har ikke saa saa Gange sette denne Personlighed i Øinene, og jeg vilde helst være fri for den. Men jeg hjænder Noget hinsides Graven. Vi ere komne hid for at forberede os til Livet; vi skulle op lære vores Born, om hvorledes de skulle leve efter os og tillige lære Verden de samme Ting, forsaavidt den vil annamme vores Lærdomme. Vi have Kundstab om, at vores Aander have været hos Faderen, forend de kom her paa Jorden. Vi vide, at vi ere saavel dodelige som udsdelige Bæsener og at vi have haft vort Opholdssted i en anden Verden, saavel som i denne."

Vi kunne se, at Verden er oversyldt med Naaddenhed og Fordærvelse; men det er vor Gjerning at afholde os fra saadant og gjøre Tremgang i Dyd, Er-lighed, Sandhed og Hellighed. Vi kom hertil som Frelsere. „Hvad“, sige Nogle, „Frelsere?“ Ja! „Vi tænkte, der var kun en Frelser!“ Ifolge Kristens Bidnebryd, saa er der mange. En af de gamle Profeter, idet han omtaler disse Ting, siger: „at Frelsere skulle komme paa Zions Bjerg“. „Frelsere!“ Ja! „Hvem skulle de frelse?“ For det Forste sig selv og deres Familie, dernæst deres Nabover, Venner og Samsundsfæller og derpaa deres Forsædre samt udgyde Belsignelser over deres Efterkommere. „Er dette i Virkeligheden saaledes?“ Ja aldeles vist.

Idet jeg omtaler disse Ting, erindrer jeg nogle Bemærkninger, som jeg hørte for en Lid siden. Der var en Del Tou-rister, som droge omkring i Verden for at bese sig. Paa deres Reise kom de ogsaa til denne Egn, hvor de op holdt sig en Lid. De ønskede, at jeg vilde med-dele Dem lidt Undervisning om forskjellige Ting her; og jeg viste dem dersor-

omkring. Blandt andre Ting, som jeg viste dem, var ogsaa Tabernaklet og Grundvolden til Templet. En af Her-erne bemærkede: „Naar I saa opført dette Tempel, ville I have et andet Sted for Eders Førsamling og Prædiken“. „Nei, aldeles ikke“, sagde jeg, „dette Hus er ikke opført i dette Niemed“. „Men“, indvendte Selstabet, „naar det ikke skal være et Sted for Eders Førsamlinger og Prædikener, hvad er saa Hensigten med dets Opsærelse?“ Jeg svarede: „Den kristne Verden har ingen Kundstab om, hvad Templerne tjene til; men vi bygge dem i det samme Niemed som Guds Folk fordum, nemlig for at forrette Ordinancer i dem“. „At forrette Ordinancer?“ sagde En. Jeg svarede ja og tillagde, at blandt disse hellige Handlinger, var Daab for de Døde. „En Daab for de Døde?“ udtraalte En. Ja, var Svaret; paa det, at de, der have levet før os, som ikke have været i Besiddelse af det Lys, som vi have, kunne komme i en Tilstand, hvorved de kunne erholde Kundstab og Frelse fra Herren; kort sagt, at Guds Skabninger, der have levet, kunne have Lejlighed til at høre Evangeliet præ-dilet for sig, saa de kunne tage Del i dets Belsignelser. Paulus siger: „Der-som de Døde ikke opstaa, hvil døbes de da for de Døde?“ Jeg sagde dem end-videre: „At den kristne Verden var ganske ubivende angaaende disse Ting; men da Herren har aabenbaret dem til os, saa døbes vi for de Døde, paa det de kunne erholde Øphojselse i Guds Rige. Derfor ifolge Bibelens Udsagn: „Frelsere skulle komme paa Zions Bjerg“.

Vi have det samme Evangelium blandt os, som Frelseren Kristus forlyndte i hans Dage. Herren har sjænket os et Lys, der bestaar af evig Sandhed; han har aabenbaret til os det evige Evangelium, hvilket bringer os Liv og Udsdelighed.

Vi søgte til at vandre i Lyset, at nyde dets Privilier og tildele dem til Andre — saavel de Levende som de Døde. Alle kunne blive delagtige i disse Goder, der som de ville undergive sig sammes Be- tingelser, baade de Levende, de som ere døde samtidig med dem, der skulle komme efter os. Ved Opsyldelsen af Betingelserne ville de erholde evig Belsignelse og Ophoelse i Guds celestiale Rige.

Maa Herren hjælpe os til at være trofaste i Jesu Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Lidt om Grant.

Den Opposition, som i større og mindre Grad har fundet Sted mod de Sidste-Dages Hellige lige siden Profeten Joseph tog de hellige Optegnelser ud af Cumorah Høien, synes i de sidste Aar at have fundet særlig Indgang blandt de høiere Autoriteter i Amerika.

I samme Forhold som vort Samsund er voget, saa har ogsaa vore Modstanderes Antal forsøgt sig, hvis Bestræbelser for at underkue og modvirke os ere almindelig besejrende. Da Joseph Smith samt hans saa Tilhængere var undergivne personlige Vorurettelser og deres Nabovers Forfolgelse, synes dette kun at have været Tilfældet i det nærmeste Nabostab. Ja omendkjendt Uvillien var saa stor, at et gudfrygtigt og ødelt Folk blev af Bobelmassen drevet fra Stad til Stad, indtil de til sidst maatte ramme de Forenede Staters Enemærker og flygte ud i et Land, der var et Dopholdssted for vilde Indianere, saa syntes dette alligevel at være bleven forholdsvis lidt bemærket af Nationen i det Hele taget.

Ikke desmindre, i de senere Aar have de høiere Autoriteter faaet Die paa os; og den amerikanske Republikks Præsident har, efter hans Fremgangsmaade at domme, aabenbart med Liv ladet sig indruslere som en Modstander, ikke mod Utah, men mod „Mormonerne“.

I sin aarlige Indberetning betragter han Utah Spørsgæmalet som af væsentlig Betydning og hentyder tilige til en mod Grundloven stridende Bill, der var indsendt til Kongressen forrige Aar, idet, han anfører, at en lignende skulle udarbeides nu og blive til Lov. Ifølge hans Tilskyndelse var flere saadanne Bill'r præsenterede for både Senatet og Underhuset, og disse var fuldkommen saa stridende mod Grundloven som den, hans Excellence nu havde foreslaet som Model. Da Gjennemførelsen af disse Bill'r gif noget langsomt, lod Præsidenten et extra Budstab udgaa, i hvilket han opfordrede til en førstildt Lovgivning angaaende Utah Spørsgæmalet.

Det hele Udtryk i denne extra Opsordring viser paa det Tydeligste, hvilke Følelser Præsidenten var i Besiddelse af mod de første Settere i Utah; og talrige Hentydninger ere gjorte mod den lokale Statsstyrke i Territoriet, som visselig ikke

kunne blive anerkjendte for en upartist Domstol. Den Aaland, som gjennemstrømmer denne Skrivelse var en ligefrem Straffespræbilen til Statsstyrelsen i Utah, en Styrelse, som har bevirket, hvilket er blevet anerkjent og omtalt over og over igjen, den bedste Tilstand i de lokale Forhold i Samfundet, som ikke kan findes i nogen anden Stat i de Forenede Stater. Dog ikke desmindre, Skrivelsen havde sin Virkning med Hensyn til Lovgivningen. Allerede to Uger efter dens Modtagelse, lod Senatet en af Bill'ne passere. Intet er blevet hørt om Underhusets Bill, siden dens Indsendelse til Netskomiteen med Tilladelse til at gjennemse og berigte samme. Det er heller ikke blevet publiseret, hvorvidt Senatets Bill har passeret Underhuset, men i Modsætning hertil bliver der korteligt anført i et Washington Telegram af 5te Marts, der anmelder Gjenindstættelsen af Præsident Grant, at Bill'ne om Pacific Kabalen samt om Utah ere faldne igjennem. Af dette er det indlysende, at den Nationale Lovgivning, omend kjændt Grant og hans Medforbundne have bestræbt sig til det Yderste for at fåa deres Billie igjennem med Hensyn til Utah, ikke har overgivet sig til de lovstridende Forholdsregler, som hyldebes af Cragin, Cullora, Woorhees, Claggett, Merritt, Logan og Frelinghuysen, men at den derimod er gået mere retsfærdig og upartist tilværks.

Formedelst Forholdenes feilagtige Fremstilling i den Nationale Lovgivning, appelerede Autoriteterne i Utah gjennem deres Delegerede til den Kongressionale Kommission for Undersøgelse af Utah-Affærerne, forinden den førstildte Lovgivning havde passeret. Denne Appel blev ligefrem ublevet af „Ringen“, dens Understøttere og Tilstængere, og saavidt os befjendt er den heller ikke blevet bevilget i Kongressen.

Majoriteten i Utah er Sidste-Dages Hellige, der ere i Besiddelse af en urofærdig Tro til den almægtige Gud, der vil være deres Beskytter. De nære ingen Frygt for Verdens Modstand. De Forstifter, som de ere belært om tilligemed deres Erfaring, sige dem, at der behøves Opposition for end mere at undervise dem. Ikke desmindre, deres Ønske er ikke at vække den. De føge derimod paa alle retsfærdige Maader at undgaa Alt, som kan vække Strid. Men til samme Tid som deres underlige Ønske er at leve i en fredelig Stilling med Hensyn til deres Nettigheder, saa føle de det som en usrådigelig Pligt, ikke at øfre deres guddommelige og lovlige Nettigheder, om de end og derved kunde vinde den hele Verdens Gunst. De føle, at de maa opfylde deres Pligter, uanseet hvad Folgerne ville blive.

Den Behandling Utah nyder af den høieste Autoritet i de Forenede Stater, samt den Opmærksomhed, som bliver dette Territorium tildel af Kongressen, tilligemed den bestemte, dog til samme Tid beskedne, taalmodige og respektfulde Løbbane, som folges angaaende „Mormonerne“ ligger til Skue for den hele Union og Verden, og vil ikke blot blive tagtaget af denne samt den kommende Generation; men den vil ogsaa blive betragtet af Ham, „som en Gang skal domme Nationerne“.

befindende. Deres Bestemmelse var at afreise samme Dag med Dampstib til Jaffa (fordum Joppa) i Palæstina, hvor de ventede at ankomme om Morgen den 23de. Fra dette Sted ville de reise gjennem Palæstina.

Korrespondance.

Salt Lake City den 21de Februar
1873.

Præsident R. Peterson.

Kjære Broder.

Deres Brev dat. den 3die Januar, hvori De anerkjender Modtagelsen af mine Breve, har jeg rigtig bekommet og overleveret samme til Nedaktionen af „Deseret News“, paa det et Udtog kunde blive uddragten deraf. Det bedrøver mig at høre, at den religiøse Forfolgelsesaand gør sig saa gjældende i Deres Mission; ikke desmindre, denne Land anvender sin Indflydelse næsten overalt i denne Tid og Slægt, og i Særdeleshed gør den sig gjældende i denne vor fri Republik. Som De formodentlig har seet af Aviserne, synes der nem om de Ugudelige og Fordærvede have henbendt deres Opmærksomhed paa de Ustyldige i Zion med den Beslutning i deres Hjerte at besmitte dem.

Verden — idetmindste den ny Verden — synes at være saa nedsunken i Fordærvelse, Ondstab og allehaande andre vederstyggelige Laster, at den ikke kan udholde Lynet af Renhed, Dyb og Sandhed; thi de sidstnævnte Egenskaber ville kaste et for stort Lys, paa de førstnævnte og aabenbare disses Daarlighed. Men Zion vil opstaar og sinne ifort sin flønne Prydelse. De Ondes Planer og Anslag er at forstyrre hende vil ikke være af no-

gen væsentlig hindring for hendes Fremgang. Hun vil gaa seirig ud af alle disse Modgangsstorme.

Fred, Glæde og Sundhed er hæftende iblandt os; og vi leve alle i fuldkommen Tillid til Herrens store Almagt og Godhed, der vil frælse os i de yderste Omstændigheder.

Præsident Young ventes hjem fra St. George om en Uge. Det er blevet besluttet, at et Settlement skal anlægges i Arizona, som ligger i Nørheden af San Francisco Bjergene. Et Kompagni er udsendt for at undersøge Egnens Bestandskraft, og Resultatet af disse Undersøgelser vil bestemme, hvorvidt det vil blive nogen Fordel ved at danne en Nybygd i denne Egn. Vi vente snart at høre fra Expeditionen, som brød op fra dette Sted den 1ste Februar. Nybyggerne, der ønske at nedsætte sig i dette Settlement, ville reise herfra i Begyndelsen af Marts. Efter Sigende er det et meget godt og rigt Land. Ved paa denne Maade at udvide vores Grænser, følge vi den Fremgangsmaade, vi hidtil have fulgt nemlig at forberede os til den Tid, da Zions Børn ville anraabe „om større Plads til Beboelse“.

Da jeg antager, at Broder Thomasen giver Dem alle de Meddelelser herfra som, De ikke faar gjennem Aviserne, saa vil jeg slutte min Skrivelse med en venlig Hilsen til Dem og Dere

Medarbeidere paa Kontoret. Jeg tegner mig Deres stedse hengivne Ven i Evangeliet.

Joseph F. Smith.

Bern i Schweiz den 1ste Marts
1873.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder!

For nogle saa Dage siden havde jeg den Fornsielse at saa Meddelelse fra Broder Miesfeldt i Slesvig, der underretter mig om, at han i alle Henseender føler godt; og at de Hellige i Egnen leve meget vel tilfredse i Troen paa Evangeliet. Jeg har sendt alle de Boger og Skrifter, som jeg fandt gavnlige til Selvundervisning for de Faa af vor Tro, der hebr dette Stroeg. Da jeg antog, at Broder Miesfeldt ikke kunde give Dem nogen Underretning angaaende Missionen, paa Grund af Ubelhendtskab saavel til det engelske som det danske Sprog, fandt jeg det rigtig at give Dem denne lille Meddelelse angaaende Tilsstanden blandt de Hellige under Deres Kontrol. Jeg er nu iferd med at lade trykke et nyt Oplag af Mormonsbog; og naar det er færdig, agter jeg at sende nogle Kopier til Slesvig.

Vi ere glade ved fra Tid til anden at høre fra Dem gjennem „Mill. Star“ og „Deseret News“; og vi ønske Dem god Lykke og en behagelig Tid paa Deres Mission. I dette Land have vi havt en meget behagelig Vinter. Næsten ingen Sne, som er værd at omtale, eiheller noresentlig Kulde. En saavæn milo Vinter er en hel Sjældenhed her i disse høje Bjerglante. De er uden Tvivl vel underrettet med Hensyn til de religiose Bevægelser, som finde Sted her i vor umiddelbare Omgivelse. Bisstop Mermilliod

fra Genua er blevet landsforvist og Bisstop Lachat affsat paa Grund af deres offentlige Paastand om Pavens Ufeilbarhed. Om dette Nore vil bevirke en Revolution i disse Lande er ikke saa godt at forudse. Frankrig er nu i en hjælpelös Tilstand og kan ikke opholde eller forsøre „den hellige Fader“ mod det seiersdrukne og overmodige Tyskland.

Vi giæde os i Besiddelsen af vor gode Ret. Og her i Bern føler jeg mig ligesom hjemme. Enhver viser mig al mulig Respekt og Venlighed, noget, som ikke vilde have fundet Sted i disse Egne for 10 Aar siden. Pressen er nu taus med Hensyn til os, da den har maattet svælge nogle Artikler, som jeg indsendte paa en saa at sige indirekte Maade, nemlig gjennem nogle af mine fordums Skolekammerater, der nu have stor Indflydelse og have opnaact en hoi Stilling i Samfundet.

Abiserne anerkendte Mormonismens mange Fortrin og udtalte deres Pris over vor Standhaftighed, samt fordomme de loognagtige Udsagn af „Plattenslagerne“ over i Amerika, der aldrig fortælle Sandheden angaaende Mormonerne.

Nogle Små-Abiser af lidens eller ingen Betydenhed have nu og da lidt at sige om os, men de mere vigtige Organer lade os i Fred. Hvor længe det vil vedblive saaledes, er jeg uvivende om; ikke desmindre, dersom de begynde igjen, have vi forskjellige Journaler, der ville — omendstjøndt paa en indirekte Maade — formilde Giften og tale et Ord til Fordel for os og den religiose Tolerance. De sige: „Døm Mormonerne efter deres Gjerninger og lad dem være i Fred.“

Med Hensyn til Missionen, da ere vi i Sandhed balsignede. Ikke saa saa intelligente Personer af den bedre Klasse begynde at sole Interesse for Evangeliet, og enkelte af dem ere indlemmede i

Samfundet fra Tid til anden. Vi skal have en kjon lille Emigrantion dette Aar, dersom Alt gaar efter Ønske.

Eldsterne John Ketler og Neiser ere begge ved en god Hælbred og befinde sig i alle Omstændigheder vel. Jeg glæder mig ved at kunne sige, at vi alle arbeide som en Mand, og der er ikke Spørgsmaal, om hvem, der er den største. Det vil glæde os, snart at kunne have Leilighed til at høre fra Dem. Vi ønske i Forening, at Herren maa velsigne Dem tilligemed Deres Medarbejdere i alle Eders Fortagender og øde Bestræbelser for at fremme Herrens Gjerning.

Vi sole en vis Altraa og Længsel ester at høre, hvorledes „Onkel Ulysses“ (Grant) vil behandle „the terrible pro-

blem“ i Utah. Jeg antager, at Mr. Colfax nu har nok med at tage Ware paa sin Kredit Mobilier og at han lader Utah i Fred. Om denne Affære stulde blive for svær for ham, saa kan jo Rev. J. P. Newman, gaa i Forbon for ham, at han maa komme ud af denne Skærild. Den ørværdige Pastor burde forsøge sin Tro i denne Retning, maaske han funde frelse en Ven og Medforbunden fra den Pine, som han er saa „uforsyldt er kommen i“.

Undsyld mine maaske trættende Bemærkninger. Jeg slutter nu med at ønske Herrens Velsignelse over Dem og tegner mig Deres hengivne Broder i Evangeliet.

John Huber.

„Mormonerne“.

Det følgende er optaget fra „Dagens Nyheder“ den 28de Marts:

„I „Den danske Pioner“, der udkommer i Omaha (Nebraska) hedder det under 27de f. M.: Nygterne om, at Mormonerne alvorlig tænke paa at udvandre, vedblive at cirkulere. Hvis det virkelig stulde bekræfte sig, vil det blive hilset med Glæde over hele Unionen. Mormonerne og deres Institutioner have i mange Aar været en Slamplet paa de Forenede Stater, og det har bidraget meget til at ned sætte Amerikanerne i den civiliserede Verdens Øje, at Brigham Young i saa lang Tid har kunnet drive sit Uvoesen paa et Sted, der i de sidste fire Aar ikke har ligget længere end to Dagsreiser fra Steder, hvor „Onkel Sam“ har fuld Myndighed. Det vil være af ikke lidens Interesse at vide, hvor det næste forhættede

Land skal være, og man sjækler derfor Brigham Youngs Bevægelser i den senere Tid megen Opmærksomhed. For et Par Uger siden vilde man vide, at han stod i Underhandlinger om Kjebet af et stort Areal Land i Texas, og nu kommer den Efterretning, at han tænker paa at kjøbe en af Sandwichøerne. Denne sidste Meddelelse er uden Tvivl meget rimeligere end den første. Medens Brigham Young neppe kunde vente at blive uforstyrret længe hverken i Texas eller i noget andet afsides Sted i de Forenede Stater, kan han gjøre sig godt Haab om, at hans Selsk vil florere paa en afsides Ø i det siilte Hav; der vilde han være aldeles afsondret fra al direkte Beroring med Civilisationen og ikke være utsat for at vække saa megen Forargelse, som hans uhøggelige System nødvendigvis maa med-

føre paa Amerikas Fastland. Forøvrigt ville de mormoniske Ledere hænge ved amerikansk Forbund til det Yderste, da en Udvandring vil medføre en uhyre Formindstelse i Tilhængernes Antal. Det er sandsynligt, at Størstedelen af de Europæere, der have dannet sig et Hjem i Utah, for længe siden have indset Mormonernes frugtelige og falske Begreber, og at de kun forbleve under Brigham's Regimenter, fordi de ikke vilde give Afskald paa deres saa furt erhvervede Ejen-dele. Saa meget er imidlertid vist — vi kunne sige det med særligt Hensyn til de mange danske Mormoner — at Fler-tallet af europæiske Mormoner i Utah aldrig har realiseret Brigham Youngs Lære om Flerkoneriet, og at der i Utah findes mangen Arne, hvor den blotte Tanke om at følge Brigham's Eksempel i denne Netning vækker Afsky og Bæmmelse. Lad Brigham gaa til en af Sandwichøerne med den Haandfuld dyrste Efterbare, som han har, og det vil da maaße være muligt, at Størsteparten af de arbejdssomme og stræbsomme Mennesker, som have virket saa energisk og usortroden for Utahs Opkomst, ville vedblive deres Virksomhed og hylde Civilisationens moraliske Love i deres fremtidige Bandel. Brigham Young og hans Haandlangere fortfjene Forfolgelse, men Massen af Befolkningen i Utah trænger til Beskyttelse og Opmuntring, for at de kunne optræde selvstændig og fri sig for Virkningen af de mange Intriger, der ville blive satte i Værk for at lokke dem bort til et øde Sted til ny Moie og Besværligheder".

lige; som forunderlig nok næsten ethvert Blad, saavel de principale som de smudsige Organer, altid er villigt til at optage. Det hænder yderst sjælden, at vi tage til Gjenmæle eller søger at forsøgte vores Lærdomme, Principer og Samfundsordener ligeoversfor smudsigt og intetfigende Avisskrivere; men denne Gang fandt vi det rettest paa Grund af ovenstaende Artikels danske Moders Principalitet at øfre nogle Ord paa de væsentligste Punkter, som omhandles deri.

Angaaende Rygten om, at „Mormonerne“ tænke paa at ville udvandre fra Salt Lake, da er dette grundet paa noget taabeligt Øpspind, som har sit Øphav fra en lognagtig Kilde. Med Hensyn til Brigham Youngs, hans „Haandlangeres“ og „Mormonernes“ Uvæsen, da er disse Mænds Styrelse samt „Mormonernes“ Samfundsorden og Levevis et uomstødeligt Bevis for, at Tilstanden blandt de Sidste-Dages Hellige i Utah er saa exemplarisk, at en bedre organiseret Stat og et bedre velordnet Samfund findes ikke i hele Amerika. Rygten om, at Brigham Young agter at løbe Land og udvide Territoriet kan ikke benegtes; men at en af Sandwichøerne skal løbes til et fremtidigt Opholdssted for de udvandrende „Mormoner“ er en opdigtet Historie, som savner al Grund. Og om Brigham Young samt hans Medarbeidere virkelig skulle tage den Beslutning at udvandre til et andet Sted, saa tro vi ikke, at dette i nogen væsentlig Grad vilde formindste deres Tilhængeres Antal, forsaavidt disse ere sande Hellige, der ønske at tjene Herren. Vi have den urokkelige Overbevisning, at disse Mænd ere Guds Ejendomme og vores Ledere; og vi ere ikke saa tilbøjelige, som Verden tror, til at forlade dem. De blevet ialtfald ille forladte, da de droge ud i den øde og uvenlige Ørken, som nu er vort Opholdssted. Maar der siges, at Brigham Young

tilligemed hans „Haandlangere“ forthjene Førsølgelse, fordi de have løkket Folket og ventelig nu paany ville løkke dem bort til ny Moie og Besværlighed, saa maa vi i Sandhed trække paa Smilebaandet og føle Medlidenhed med vores Medmenneskers Kortsynethed. Vi benegte ikke, at de Hellige havde haft Moie og Besvær med at opbygge Steder og opdyrke Landet i denne Fordum øde Ørf; men hvad var Største-parten af dem og i hvilke Omstændigheder vare de stillede i deres Fødeland, forend de droge bort til dette ubekjendte Land? De vare de fattigste af de Fattige, der i deres Fædreland knapt kunde erhverve sig de allernødtørstigste Fornobenheder til sig og sine Familiens Ophold. De fik Hjælp til deres Emigration, og efter at være

komne over til den „Moie og Besværlighed“ i Utah, vare de ester saa Aars Forlob velstaaende Folk.

Alle disse taabelige og ondslabbsulde Nygter, der ere i Omlob om de Sidste-Dages Hellige, viste i ethvert rettænklende og upartisk dommende Menneskes Bryst salde aldeles magtesløse til Jorden.

Frelseren sagde: „Salige ere I, naar man bespotter og forfolger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for mit Navns Skyld og lyver det“ (Math. 5, 11).

„Bare I af Verden, da vilde Verden else sit Eget; men esterdi I ille ere af Verden, men jeg haver udvalgt Eder af Verden, dersor hader Verden Eder“ (Joh. 15, 19). „Alle, som ville leve gudeligen i Kristo, skulle forfølges“ (Tim. 3, 12).

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 191).

Naar hans Hevns Dag kommer over Folket, da kommer den med en knusende Virkning; men forinden hans Brede bliver udøst over dem, maa de have syldt deres Ugadeligheds Skaal.

Medens Sagerne stode saaledes, maatte Præsident Young og andre af Apostlerne stjule sig for at undgaa at blive fængslede. Politi og andre Rettsbetjente kom øste paa Besøg til Nauvoo med Fuldmagt til at arrestere disse Mænd, men de vare aldrig helvige i denne deres usortrodnæ Bestræbelse. Arrestordren indeholdt Besyldninger, der vare aldeles utrolige. de tolv Apostler havde aldrig udført det Mindste, hvorfor de kunde tillægges saadan Skyld; men Hensigten med at udstede en legal Proces mod dem var base-

ret paa at saa dem overgivet i Pøbelens Bold, at de maatte blive dræbte i Lig-hed med Joseph og Hyrum.

Den Energi, som de Hellige udbiste ved Templets Opførelse, var en Torn i Diet paa Modstanderen og dem, der stode under hans Indflydelse. De vare alle enige om at forhindre dette Arbeides Fremgang. Satan hader et Folk, som har det hellige Præstedomme iblandt sig, og som bygge Templer til den Allerhøjestes Ejendomme. Han bruger al sin Magt og sætter alle sine Kræfter igang mod et saadant Foretagende. Han er vel vidende om, at ethvert saadant Hus er en Fæstning oprettet i hans Kongedomme; og dersom et saadant Tempel bliver fuldført og tilladt at staa, da vil det bevise

Omfystyrningen af hans Rige. Dersor, hellere end at have Templer oprettede, vilde han, atorden skulle drufne i de Helliges Blod. Dette er Hemmeligheden af den Modstand, som vi sige morder de Hellige i Ævergenes Dale.

Herrens Ejendomme ere blevne indspirerede til at opmuntre de Hellige til at opbygge et Tempel i denne Stad (Salt Lake City) og derpaa at opføre et i St. George. Dette opvæller Djævelens og hans Undersætters Brede, og de gjøre Alt, som staar i deres Magt, for at forebygge et sadant Værks Fuldførelse. De ville ikke betenke sig paa at fængsle, ja maaske dræbe, dersom de besad Magten, baade Præsident Young, Apostlerne og andre trofaste Mænd og Eldster i Israel. Ikke desmindre, Herren har befalet, at Templer skulle oprettes, og omendhjont Djævelene rase og soge til at forhindre dette Arbeides Fremgang, saa vil der alligevel blive oprettet flere af disse Herrrens Huse. Og de Hellige ville gaa ind i disse Templer og forrette Ordinancer for baade sig selv og deres afdøde Slegtinge og Venner. Der vil blive en Strid angaaende Overherredommen; men Herren og hans Folk vil vinde Seir og Satan vil blive berovet sin tilranede Magt.

Den 24de Mai 1845 kom Præsident Young tilligentid Apostlerne frem fra deres Tilflugtssted, hvor de havde holdt sig sjulte for at undgaa Arrestation. De skulle lægge Hovedstenen paa det sydostlige hjørne af Tempelbygningen. Dette var en glædelig Leilighed; og Mange vare forsamlede for at overvære Ceremonien. Kirkens Ejendom samt Apostater havde øste forudsagt, at Tempelarbejdet vilde blive standset og at det aldrig vilde blive fuldført. Men de Hellige havde ikke tabt Modet, omendhjont de vare nedtrykte af Fattigdom, Sygdom, Angreb af Bobelhorder, Sorg paa Grund af Profetens og Patriarkens Mord samt deres falske Broders Undvigelse, ikke desmindre, de havde overvundet alt dette; de havde søgt deres Trost i Herren og stølet paa ham, der havde kaldt dem til at udføre hans Arbeide, og til Jon havde de nu den Glæde at se den sidste Sten nedlagt, som var nødvendig til Fuldførelsen af Bæggene. Det var sandelig en Dag for Prism og Taksgelse til Herren; og de Hellige folte at de vare overslodigen belønnede for deres Flid og Udholdenhed.

(Forts.)

Broder John Anderson afgik ved Doden af Lungbetændelse i Ephraim den 21de Januar 1873. Den Afdøde var født i Halland, Sverige, den 8de Novbr. 1818 og annammede Evangeliet i Malmø Åar 1857. Derpaa emigrerede han til Utah i 1863, hvor han levede og døde, som en sand og oprigtig Sidste-Dages Hellig.

Karen Marie Pedersen, som var født paa Bornholm Åar 1841, er den 7de Febr. dette Åar afgaet ved Doden af Inflammation i Indvoldene i Lehi, Utah County.

F n d h o l d .

	Side.	Side.
Tale af John Taylor	193.	Mormonerne"
Nedaktionens Bemærkninger	201.	Lidt af vor Kirkes Historie
Korrespondance	203.	

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. C. Bording.